

N:o 14.

Af herr **C. G. Andersson** i Skeenda, *om ändrad lydelse af § 18 i förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin m. m. den 29 maj 1885.*

Bland sätt att kringgå de skärpta bestämmelserna angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, finnes ett som med stor fördel och i stor skala mer och mer tyckes sprida sig isynnerhet på landsbygden.

Genom ett ombud eller resenär låter en vinhandelsfirma upptaga order å mindre partier cognac, punsch med mera, vanligen i lådor innehållande 6, 12 eller 24 buteljer; åtföljd af någon med trakten väl förtrogen person besöker denne alla hvarest utsigt till någon afsättning förefinnes. Som kredit gerna beviljas underlättas derigenom omsättningen i ej ringa mån, men då en sålunda drifven försäljning af mer eller mindre goda spritdrycker ej kan hafva något godt inflytande på befolkningens såväl moraliska som ekonomiska tillvaro, anser jag att någon förordning, hvarigenom detta slags varu-afsättning kan hämmas, bör stadgas.

På grund af hvad jag här ofvan haft äran anföra anhåller jag att Riksdagen behagade besluta:

att 4 §, 2 mom. i Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående villkoren för försäljning af brännvin med mera af den 29 maj 1885 må erhålla följande lydelse:

»Ej heller må innehafvare af rättighet till försäljning af bränvin låta genom ombud å annat ställe än det, der han sin försäljningsrätt utöfvar, upptaga order eller avsluta aftal af köp eller till köparen utlemna bränvin i mindre belopp än 250 liter.»

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 22 januari 1890.

Carl Gustaf Andersson.
